

Katte ja toit alwaks nende ees, ja nemmad õhkasid ennam nüüd, kui enne. Ka ollen ma näinud, et pehme leiwawannem itka keigetiggedamaks saab petud. Sest temma al figgib holetus; ja mis pehme siis pole sannaga ütleb, kurri innimenne keige wähheminne kannatab.

Kas armolinne Jummal tohhib sepärrast patio head meile tehha, sest neid innimesi on kassinaste leida, tedda helde sanna üksi tallitseb. Kes teab kuhho minna issegi olleksiin sanud, kui mitte wahhest kibbe murre mind olleks juhhatand. Oh, minno lapsed! minno kallid lapsed! kuulge sepärrast, mis ma ütlen: innimeste pattud on sedda kühwa aega teinud, mis aastast aastani raskemaks jäi — agga Waggade pärrast nüüd hakkab parrem aeg tulles. Ärge tehke teie mitte omma Jummalale wacwa selle eest, ja ärge olge mitte nende seltsist, kes omma pattude läbbi Tedda sundinud, sedda parremat aega jälle ärra wotma; waid jäge nenda ellama, kui min-

na teid ollen õppetand! Siis ei rikko hea põlli, egga willets põlli teie meest, ja teie sadate isse ennast ja teisi senna, kuhho minna nüüd, Jummalat kites ja tännades, lähhan.“

Senni kui ta need sannad rakis, ollid keik, teine teise järrel, põlwepeale langend, ja temma heitis hinge, neid õnnistades. Ja Eiso ja Willem katsid, nuttes, temma silmad kinni.

Mo wiimne ots olgo nenda, kui Selle.
Mosf. 4. Ramat 23, 10.

